

Giới thiệu Họa Bì

Một đêm triều miên đã đủ khiến cho một trăm bốn mươi bảy năm tịch mịch trước đó bị xóa nhòa. Yêu thương cận kề, ngọt ngào đầu môi.

Hóa ra những điều đã nói đều không thể rút lại được.

Nhân quả xoay vần, con người chính là một hạt bụi nhỏ nằm trong tay của số mệnh.

Chẳng có gì gọi là tự chủ.

Bạn đang đọc truyện *Họa Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Mộ của ta nằm ở ngoại ô Thái Nguyên. Hơn một trăm năm, chưa có ai đến cúng mộ, hoang tàn không chịu nổi.

Thật ra nơi đó đã không còn là mộ, bị san phẳng từ lâu, cỏ dại mọc lên um tùm, chỉ còn lại nửa tấm bia đá, vùi trong một góc rậm rạp, mấy đứa trẻ đất trâu vào đây, ăn mày nằm đây nghỉ tạm, chó hoang đến đây đại tiểu tiện. Ta đều nhìn.

Nhớ năm xưa, ta từng là thiên kim tiểu thư tôn quý vô ngần. Con gái độc nhất của Tô Châu tri phủ đại nhân, được nâng niu từ nhỏ, chân không bước ra khỏi hậu hoa viên. Lựa là gấm vóc, đeo ngọc dát vàng, lớn lên trong hạnh hoa yên ả,[1] thảnh thơi theo mẫu thân đến chùa Huyền Diệu thấp hương lễ tạ, bao nhiêu người không quen biết bám theo, tiếc rằng không thể tiếp cận. A hoàn đỡ lên kiệu, kinh hồng thoáng nhìn[2] bước vào cửa chùa, lại còn cúi gằm mặt, không mấy người được chiêm ngưỡng dung nhan. Mọi người bảo tiểu thư nhà tri phủ Tần đại nhân là Tây Thi tái thế, Hằng Nga hạ phàm, trong thành Tô Châu tường trắng ngói đen sóng nước lấp lánh, đồn đại không dứt, lời ra tiếng vào truyền tụng thanh danh mỹ mạo. Hồi ấy, chỉ đứng dựa vào tấm rèm che trước phòng lâu một chút, a hoàn đã vội vàng vàng đỡ vào nhà, sợ trúng gió, còn bung lên một bát canh hạt sen nấu tuyết. Hồi ấy sao có thể ngờ được ngày hôm nay, tại vùng hoang vu dã ngoại gió thổi mưa rơi, đến tiết Thanh Minh cũng không có nổi một bát cơm cúng.

Năm mươi bảy tuổi phụ thân được điều nhiệm làm phủ doãn Thái Nguyên, ngôi kiệu đình biếc rèm son đến nơi mới. Một buổi trưa đầu hè, ra hóng gió sau phòng khách phía Tây. Thời tiết Thái Nguyên rất nóng, không giống Tô Châu hương nước khí trời, tiểu thư được nuông chiều vốn không quen. Ngày hôm đó nàng mặc một lớp áo mỏng màu hồng đào, tóc vấn tam kiêu tròn óc, không dùng trâm cài. Tay cầm một chiếc quạt tròn lụa trắng, nhẹ nhàng phe phẩy. Gió thoảng thoảng nổi lên như có như không. Thưa lại[3] trẻ tuổi Trương Luân đi qua phòng khách phía Tây, thoáng nhìn thấy tiểu thư. Chỉ liếc mắt một cái. Quạt tròn then thùng che mặt, tay và quạt đều sáng ngời như sương tuyết. Tiểu thư đứng lên, thốt tha rồi đi.

Một tháng sau, thành Thái Nguyên xảy ra án mạng dẫm máu kinh người. Tiểu thư của phủ doãn đại nhân và a hoàn theo hầu Vân Xuân, nửa đêm bị giết chết trong khuê phòng. Ngực tiểu thư bị rách, trái tim bị móc ra một cách tàn khốc. Ba ngày sau hung phạm tự thú, chính là thưa lại Trương Luân. Lời khai kể, giết chết tiểu thư chỉ vì yêu nàng sâu nặng. Ngày ấy đứng ở phòng khách nhìn thoáng qua, từ đó về sau bóng hình xinh đẹp của tiểu thư khắc cốt ghi tâm, rốt cuộc không xóa nổi. Trương tư không com không nước, suy nghĩ về nàng ngày đêm quay quắt, tra tấn sống không bằng chết. Cuối cùng trong một đêm tối không trăng, cầm thanh đao nhỏ đột nhập tú lâu, dẫm một nhát vào tim của tiểu thư đang nghỉ ngơi trong màn hoa mai,[4] nàng không kịp hét lên một tiếng. Ngay cả tỷ nữ Vân Xuân, vừa thét lên kinh sợ cũng bị giết theo.

Hung phạm thú tội, biết rõ thiên kim phủ doãn cao quý vĩnh viễn không thể coi trọng hắn, nàng là phượng hoàng chao lượn trên không, mãi mãi không thấy con kiến nhỏ dưới đất. Hắn chỉ có thể dùng cách này, mới đoạt được trái tim nàng. Hắn quỳ gối dưới công đường, giọng nói mạch lạc, hắn không muốn sống nữa, từ khoảnh khắc nhìn thấy tiểu thư, cuộc đời này của hắn đã chấm dứt, dù sao cũng chỉ còn đường chết.

Nhưng trái tim bị hắn moi ra rốt cuộc ở đâu, mặc cho dùng mọi khổ hình, vẫn không chịu khai ra. Cuối cùng, xác chết được hạ táng của tiểu thư cũng không có tìm.

Trương Luân bị định hình phạt lăng trì.

Vụ án này kinh động khắp thành Thái Nguyên. Cho đến tận cuối thu, sau khi hung phạm bị hành hình giữa chợ, vẫn xôn xao như cũ. Cho đến nay, trong thành Thái Nguyên vẫn có người già nhớ đến vụ huyết án khiến người ta sợ hãi năm đó, trong lúc com nước chuyện trò, kể cho con cháu nghe. Bị tiếm nhiễm vào đầu, mấy đứa trẻ hay đi hóng gió đêm hè sợ hãi đến mức mặt tái nhợt.

Lại nói năm đó sau khi chuyện không may xảy ra, phủ doãn phu nhân ốm liệt giường. Mấy tháng sau cũng qua đời.

Tiểu thư được chôn ở ngoại ô. Mộ phần nguy nga. Trên đá cẩm thạch khắc từng chữ đau thương. Ái nữ Tần Tử Phượng chi mộ.

Lúc chôn ta, mẫu thân đã ốm không xuống được giường. Mấy tỷ nữ gan dạ dùng một tấm vải trắng dài bó chặt cơ thể đã bị rách của ta, sau đó mặc đồ liệm vào. Ta nghe các nàng lén lút nói với nhau, tuy tiểu thư gặp phải tai họa, khuôn mặt vẫn xinh đẹp y như lúc còn sống.

Ta nằm trong quan tài gỗ tử đàn. Ngày hạ táng mưa dầm dề không ngừng. Ta nhớ rõ nước mắt đầm đìa trên gương mặt phụ thân. Hòn ngọc mười bảy

tuổi, nay đã không thể nâng niu trong lòng bàn tay nữa. Nàng sẽ vĩnh viễn ngủ lại chốn hoang vu này. Đứa con hiếu thuận chăm sóc, khuê tú suốt ngày ở chôn trong môn thâm viện cầm kỳ thư họa thi tửu hoa, kiều nữ có thanh danh mỹ mạo loan truyền khắp nơi khiến phụ thân lấy làm tự hào, nằm trong lớp bùn đất lạnh giá và mưa phùn, từ nay về sau bị vùi lấp.

“Phượng nhi ơi, Phượng nhi ơi, vẻ ngoài xinh đẹp của con đã hại con rồi. Là phụ thân hại con.” Ta nhớ trước khi quan tài đặt xuống huyệt, phụ thân vuốt ve nắp quan tài, không để ý thân phận lớn tiếng gào. Ta đứng cạnh huyệt, nghe thấy rõ ràng “Phụ thân đừng đau lòng, con ở đây.” Nhưng ta không thể cất tiếng. Hắc Bạch Vô Thường mang ta đi ngày càng xa, ta không nghe thấy tiếng khóc của phụ thân nữa. Mưa phùn thấm ướt quần áo ta. Bọn họ mang theo ta vào địa phủ, ta quay đầu gọi phụ thân, hình bóng phụ thân chẳng mấy chốc đã mờ mịt. “Phụ thân, lòng ngực con trống rỗng khó chịu, tim con ở đâu, ngực con đau quá, phụ thân, cứu con với.” Bóng tối bao trùm, tiếng gió ghen ngào rít qua tai. Đứng trên tuổi vàng, ta thút thít trong xiềng xích của Vô Thường.

Bị nhốt trong thành Chết Oan bao lâu, ta cũng không nhớ rõ. Nơi đây không có ngày đêm, suốt ngày tờ mờ, gió lạnh mù sương, ta không thể đếm hết đã bao ngày. Nhưng dường như cũng không lâu lắm. Lụa trắng quấn chặt trên người rất khó chịu. Ta nhắm chán, suốt ngày ngắm nhìn những đường thêu điểm lệ trên áo ta. Phụ thân chuẩn bị cho ta đồ liệm đẹp nhất, thêu vô cùng tinh xảo, song ta đã không còn là thiên kim trong chốn khuê các như trước nữa.

Hóa ra dù còn sống hay đã chết, ta đều nhắm chán như vậy.

Nỗi thống khổ lớn nhất là sự hư ảo. Cảm giác trống rỗng này kéo dài không dứt, so với thanh đao nhọn đâm thẳng vào tim ngày đó còn đau đớn khó chịu hơn. Ta hận kẻ đã giết ta đến cùng cực.

Mơ màng trong thành Chết Oan, ngày từng ngày cứ dần trôi qua.

Rốt cuộc đến một ngày, ta được gọi lên. Xuyên qua đám sương mù màu bạc, Ngưu Đầu và Mã Diện, mỗi bên một người dẫn ta đến trước điện Diêm La.

“Nữ quý gia, mặc dù ngươi chết oan, nhưng kẻ sát hại ngươi cũng đã đền tội rồi. Một mạng trả một mạng, hán đã đền mạng cho ngươi, ân oán thanh toán xong, ngươi có thể đi đầu thai.”

“Bẩm Diêm Vương, tiểu nữ bị chết oan, không cam lòng.” Ta quỳ gối trước điện bị thương khiêu nại.

Diêm Vương ngồi trong điện xa xa, chỉ lơ mơ một bóng đen, ta không thấy rõ ràng, chỉ nghe y đập kinh đường một cái nặng trĩu.

“Uỳnh!”

“Nữ quý to gan, Trương Luân đã bị lăng trì, giờ hán đang trên đường đến tuổi vàng. Giết người phải đền mạng, oan nghiệt đã giải. Chớ có lăm lè, mau mau đến đài Luân Chuyển đầu thai đi.”

“Bẩm Diêm Vương, tiểu nữ không muốn đầu thai.” Ta quả thực không cam tâm.

“Ngươi có lần nữa, rốt cuộc muốn thế nào.”

“Tiểu nữ không cam tâm. Tiểu nữ không có tim. Diêm Vương, Trương Luân kia moi tim của tiểu nữ, tiểu nữ muốn hán trả lại.”

“Nữ quý, đừng làm loạn. Sau khi ngươi tái thế làm người, sẽ lại có tim.”

“Bẩm Diêm Vương, tiểu nữ với Trương Luân không oán không thù, hán lại tàn nhẫn giết hại tiểu nữ, còn moi tim tiểu nữ, khiến tiểu nữ chết không toàn thây, chết không nhắm mắt, khiến tiểu nữ gánh chịu nỗi khổ trống rỗng mất tim. Thù hận này, tiểu nữ khắc cốt khó quên. Trừ phi hán trả tim lại cho tiểu nữ, nếu không tiểu nữ vĩnh viễn không bỏ qua.”

Ta quỳ xuống cầu xin trước điện Diêm La.

Chợt thấy luồng âm khí của Hắc Bạch Vô Thường lừa vào, dẫn một kẻ đầy máu tươi. Người này đã bị khoét nhiều miếng thịt, cơ hồ chỉ còn khung xương đầm đìa máu tươi, gương mặt vẫn dính ít thịt tàn. Những mẩu da thịt bị cắt rứt trên xương, lung lay sắp đứt, từ bên xương sườn nhìn thấy tim gan ruột già của hán cũng đã nát bấy. Khung xương này rỏ máu tươi từ ngoài cho đến trước điện, phía sau là một đường máu dài.

“Phạm nhân Trương Luân đến.” Có quý tốt cao giọng báo.

Từ khi hán xuất hiện, ta đã đoán ra hán chính là Trương Luân bị lăng trì. Hán vừa bị hành hình mà chết trên dương thế. Lăng trì thiên đao vạn quả. Cực hình.

Khung xương đầm máu quỳ xuống. Ngay bên cạnh ta, chẳng qua cách xa một trượng.

Hán quay đầu nhìn sang phía ta. Cặp mắt hán đã bị khoét đi, nhưng hai hốc sâu đầy máu kia vẫn chính xác hướng về ta. Hán dùng hốc mắt trống rỗng nhìn ta. Huyết quang sáng rực.

“Từ Phượng tiểu thư.”

Đầu lưỡi hần cũng bị cắt. Lồng ngực bầy nhầy của hần phát ra âm thanh trầm thấp không rõ. Hần đang gọi ta.

Đột nhiên, ta cảm thấy sợ hãi. Tuy ta cũng là một con quỷ.

Ta nhìn khung xương rỗng máu này.

Hần không có mắt, vẫn nhìn ta.

Hần không có lưỡi, vẫn gọi ta.

Tiếng kinh đường mộc u ám vang lên trong điện Diêm La.

“Kẻ đang quỷ có phải hồn ma của Trương Luân không?”

“Bẩm Diêm Vương, là ta.”

“Phạm nhân kia nghe đây: Trên dương thế người vô duyên vô cớ cướp đi tính mạng của Tần Tử Phượng, theo luật pháp nhân gian người đã đền mạng. Nay hai người các người không ân không oán, không còn liên can, theo lý hai người phải đi đầu thai, nhưng vừa rồi Tần Tử Phượng xin bổn vương ép người trả lại tim cho nàng, nếu không nàng sẽ vĩnh viễn không bỏ qua. Giờ người định thế nào?”

“Bẩm Diêm Vương, tim của Tử Phượng tiểu thư đã bị ta ăn.”

Ta rùng mình. Tim của ta, bị hần ăn rồi? Ta cảm thấy lồng ngực hư không đang bị bó chặt bỗng quặn đau. Tim đã không còn, vậy mà vẫn đau?

“Phạm nhân lớn mật, dám ăn thịt đồng loại.”

“Vào đêm ta giết Tử Phượng tiểu thư, đã nuốt tim nàng vào bụng. Nay ta không thể trả nàng được.”

Hần lại đưa hốc mắt không tròng kia nhìn ta. Huyết quang nóng bỏng. Bỗng nhiên, bàn tay chỉ còn xương trắng mọc vào lồng ngực mình, moi trái tim đã nát bấy kia ra, cầm trong tay.

“Tử Phượng tiểu thư, ta chỉ có thể đền trái tim của mình cho nàng.”

Bàn tay rệu rạc xương khô đang cầm trái tim bầy nhầy thịt máu, đưa sang phía ta.

Máu, từng giọt từng giọt, trong điện Diêm La yên tĩnh, nghe được cả thanh âm rõ xướng.

Rất chậm rất chậm, tí tách, tí tách.

Ta đột nhiên buồn nôn.

“Diêm Vương, trái tim này đã bị lãng trí, ta không cần. Khi hần moi tim ta, nó vẫn nguyên vẹn. Ta cũng muốn nhận lại một trái tim nguyên vẹn. Như thế này không công bằng.”

Bộ xương khô phủ phục trên mặt đất, sải tay về phía ta. Ta cảm thấy chớp máu nóng rục trong hốc mắt hần trở nên bi thương.

“Tùy theo ý người.”

Ta hướng về Diêm La vương vãi dài một cái. Ta đã đưa ra một quyết định.

---

[1] Hạnh hoa yên vũ: Chỉ vùng đất Giang Nam, có hoa hạnh nở sớm, tàng liễu rủ sương mù và khói bếp lượn lờ.

[2] Kinh hồng thoáng nhìn: Chỉ liếc mắt một cái đã lưu lại ấn tượng sâu sắc mãnh liệt. Thường dùng để nói đến bóng dáng thướt tha của nữ tử.

[3] Thư lại: Người ghi chép, văn sĩ, chuyên ghi lại những câu chuyện của người khác hoặc sao chép văn bản.

[4] Màn hoa mai: Một loại giường phổ biến của văn nhân nhà sĩ cổ đại. Có bốn cây cột ở bốn góc của giường, bên trên trùm một cái bàn, trên đỉnh màn và đầu giường, đuôi giường cùng với ba mặt (trừ mặt quay vào tường) của giường, dùng giấy trắng che kín. Mỗi cột gỗ bên trong màn giấy treo một cái bình sứ, trong bình cắm một cành mai, vì thế gọi là màn hoa mai.

Chương 2

Mọi người thật dễ dàng quên lãng chuyện đã qua. Năm đó cái chết của ta kinh động toàn thành, nay không ai biết ta đã vùi xác nơi đâu. Dù rằng chuyện này vẫn là một truyền thuyết kinh dị xa xưa, lưu truyền trong thành.

Sau khi phụ thân mất, phần mộ của ta không còn ai trông nom.

Tấm bia đá chỉ còn một nửa, ba chữ: Phụng chỉ mộ, ẩn sâu trong đám cỏ dại mù mịt khói sương.

Ta là một ác quỷ, lưu luyến nơi đây. Chờ đợi.

Chờ đợi những chuyện phải đến.

Ngày đó trên điện Diêm La, bộ xương khô bị Ngưu Đầu Mã Diện áp giải đến đài Chuyển Luân để đầu thai. Hắn vẫn quay đầu nhìn ta. Hắn luôn miệng gào to.

“Từ Phụng tiểu thư, ta sẽ trả lại cho nàng, nhất định ta sẽ trả lại cho nàng.”

Chỉ còn mình ta trong điện Diêm La.

“Nữ quỷ kia, ngươi nghĩ kỹ chưa. Ngươi quả thực muốn bỏ qua cơ duyên đầu thai sao?”

“Tiểu nữ đã nghĩ kỹ rồi.”

“Ngươi cũng biết cô hồn dã quỷ tình cảnh thế lương, lang thang vất vưởng.”

“Tiểu nữ biết.”

“Ngươi thật sự không muốn làm người, tình nguyện làm một ác quỷ? Ngươi không hối hận?”

“Không hối hận.”

“Nếu không thể lấy lại trái tim nguyên vẹn, ngươi vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

“Tiểu nữ tình nguyện. Tiểu nữ nhất định phải báo thù.”

“Vậy ngươi đi đi.”

Một trận gió lớn cuốn ta đi.

Ta không còn là mỹ nữ chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa nữa.

Gương mặt của ta chuyển màu xanh lét, ánh mắt đỏ như lửa, răng nanh nhọn như cưa.

Bộ dáng ác quỷ trước nay đều không thể lựa chọn.

Ta trở thành một ác quỷ lảng vảng gần mộ phần, chờ đợi báo thù.

Ngày đó trên điện Diêm La, ta muốn hồn ma Trương Luân đi đầu thai, một lần nữa làm người. Ta muốn gặp lại hắn, rồi moi trái tim nguyên vẹn của hắn ra. Như thế con đau cuồng dại trong lồng ngực trống rỗng của ta mới có thể tan biến.

Dựa theo tính toán của phán quan, sau khi ta đến dương gian một trăm bốn mươi bảy năm sáu tháng hai mươi tám ngày, ta mới có thể gặp được thân thể lần thứ ba đầu thai của Trương Luân, mới có thể báo thù. Cho nên ta luôn chờ đợi.

Đám quỷ trong bãi tha ma này không dám tiếp cận ta. Ta biết bộ dạng của ta đáng sợ.

Những đêm vắng bóng trăng, ta soi mình xuống dòng sông nhỏ ở ngoại ô. Động vật và quỷ hồn xung quanh dồn dập trốn chạy. Chim cú trên cây nhìn thấy ta, thê thiết kêu một tiếng, bay về phương xa.

Cô nương như hoa tựa ngọc trong hạnh hoa yên vũ là ai vậy.

Hon trăm năm cô độc gió sương mưa tuyết, ai có thể hiểu cho sự tịch mịch của một ác quỷ không có tim.

Nay đã là đêm của một trăm bốn mươi bảy năm sáu tháng hai mươi bảy ngày.

Ta ngồi một mình trên mộ phần. Đêm nay ánh trăng sáng ngời, chiếu lên gương mặt đáng sợ của ta. Trong phạm vi mười dặm, không có sinh linh.

Ta cầm bút, cẩn thận phác họa... một bộ da vẽ.

Đây là da của một nữ nhân được chôn cất ba ngày trước. Chiều cao của nàng không khác ta khi còn sống là mấy. Ta lột da nàng.

Da người mềm mại, nửa trong suốt. Không có mắt mũi tai, trống rỗng. Ta phải cẩn thận vẽ lại.

Nó rất quan trọng với ta. Không có nó, ta không thể xuất hiện dưới ánh mặt trời.

Ngày mai kiếp thứ ba của Trương Luân sẽ tới. Tối nay ta phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Ánh trăng tái nhợt thê lãnh chiếu xuống bãi tha ma. Bao nhiêu năm mờ cao thấp, giống như ngọn sóng nhấp nhô. Bụi cỏ chuyển thành màu xanh thẫm bằng bạc. Có những con ma trôi xanh rực rỡ lững bay qua lượn lại.

Ta đặt da người xuống đất, từng nét bút cẩn thận tô vẽ. Giống như hơn trăm năm trước trong khuê phòng mảnh rù thanh nhàn ngồi vẽ. Bỗng nhiên ngân ngơ sinh ra ảo giác. Tựa như ta vẫn ở trong nhà tại Tô Châu, bên dưới cửa sổ, trên bàn gỗ hoa lê đặt mấy tấm lụa trắng tinh, bàn tay mềm cầm bút lông thò tí mị phác họa một đoá thực được đang kỳ trở bóng, vòng ngọc trên cổ tay nhẹ nhàng đong đưa. Xuân Vân đứng bên hầu hạ. Thành Tô Châu ai chẳng biết tiểu thư nhà Tân đại nhân giỏi vẽ. Vẽ tĩnh vật không cần nhìn mẫu, tự mình vẽ được. Ngày trong khuê phòng dài đằng đẵng, đã từng vẽ biết bao nhiêu hoa, bao nhiêu chim, bao nhiêu mỹ nữ...

Mỹ nữ. Dưới ánh trăng ta nhìn thấy ngón tay khô quắt của mình cầm bút lông, bộ da vẽ dần dần hiện lên đường nét. Mây như núi xuân, mắt như hồ thu, miệng anh đào, lúm đồng tiền ẩn hiện như có như không... Tóc mây mặt hoa này, chính là dung mạo từng khuynh đảo toàn bộ thành Tô Châu.

Mỗi khi hạ bút, lòng ngực trống rỗng lại cảm thấy xót xa. Không có tim, đau đớn không tìm thấy chỗ phát tiết, bèn khuếch tán khắp thân. Cặp mắt như lửa lóe ra hào quang. Ta không có nước mắt mà rơi. Từ khi hóa thành ác quỷ, ta chưa từng đổ lệ. Ngọn lửa trong mắt ngày đêm thiêu đốt đã làm cạn khô nước mắt.

Trên bãi tha ma, ta vẽ dung nhan hồi xưa của chính mình.

Rất lâu, rất lâu trước đây, ta cũng từng xinh đẹp như vậy.

Bỗng nhiên nhớ tới thuở trước lên đọc “Mẫu đơn đình”. Đỗ Lệ Nương, du viên kinh mộng, khoảnh khắc trong mộng khiến nàng dần dần hao gầy, ở chốn khuê phòng tự thương tự tiếc, vẽ ra dung mạo của chính mình.[1]

... Lụa mỏng che, dựng kính soi. Đầu bút hoa khế tô phông. Người trong tranh ỏi, nhìn người xem: Má người hồng phây nét hoan hỉ, màu anh đào không phai, môn môn tựa lá liễu, tóc mây phiêu diêu trong sương mù, chân mày còn vương sắc mực đen, người đẹp như làn thu thủy, trâm cài phi thủy phôi pha sắc xuân sơn.[2]

Dường như văng vẳng nghe thấy Côn khúc[3] du dương trong trẻo. Khi đó ta vẫn còn tim, một khúc Mẫu đơn đình, từng âm thầm gieo mầm biết bao tâm sự yêu kiều. Thêu thùa chốn khuê phòng, dù thêu uyên ương cũng ừ ừ nhả mảy, ngừng kim bồi hồi. Một trái tim trăm ngàn mối tơ lòng, nhân gian không đủ chốn trần trờ. Nhưng tim của ta đâu? Tim của ta đâu?

Ta đột ngột sinh ra hận ý.

Ta còn chẳng bằng Đỗ Lệ Nương. Ta còn chưa kịp tương tư vì ai, tiều tụy vì ai, đã bị một thanh đao nhọn đâm thẳng vào tim. Cảnh xuân tươi đẹp như hoa, còn chưa nở rộ đã lụi tàn. Ta thê thảm biết bao, thậm chí không có thời gian để phải lòng một ai đó, thanh xuân đã bật tiếng. Sau đó là một trăm bốn mươi bảy năm cô độc bị thù hận giày vò. Ta nhìn cánh tay như móng chim của mình. Màu xanh tím, móng tay dài ba tấc, sắc nhọn như dao.

Trăng chìm xuống phương Tây. Bóng tối cùng cực bao phủ. Loại yên tĩnh này còn tịch mịch hơn cái chết. Một lát sau, bầu trời phía Đông rọi lên tia sáng trắng.

Ta đứng dậy, nhắc bộ da người lên, trùm vào thân.

Giống như người đi ngủ mặc quần áo gấm, che đậy con ác mộng bên dưới.

Áo màu hồng cánh sen, váy lụa lục nhạt xếp nếp trăm tầng. Đôi hài gấm trắng thêu hai bông hoa hải đường màu hồng sẫm.

Tóc vấn kiểu Đọa Mã,[4] cài một cây trâm Kim Bộ Diêu.[5]

Ta vừa lòng với lớp vỏ bên ngoài của mình. Hơn trăm năm đã trôi qua, may mà ta vẫn biết cách ăn mặc của thời đại này. Không đến mức quá lỗi thời.

Ta đi một mình trên con đường mòn cạnh nghĩa địa. Cầm một bọc đồ vải trắng thêu hoa xanh, dáng người mảnh khảnh, tỏ vẻ gắng gượng, bước chân hơi

lão đảo.

Ta biết nhất định hắn sẽ đến, đây chính là số mệnh đã định sẵn từ một trăm bốn mươi bảy năm sáu tháng hai mươi tám ngày trước ở điện Diêm La.

Sắc trời dần hừng lên.

Giữa sương mù, từ xa lơ mờ hiện lên một bóng người.

Dáng người cao gầy, y phục màu xanh nhạt. Đang đi thẳng về phía này.

Ta khề cấn môi dưới, nanh ác nở nụ cười.

Chẳng qua dưới ánh mắt của người phạm, nụ cười của ta còn quyến rũ hơn tưởng vì nở sớm mai.

Cuối cùng. Cuối cùng. Cuối cùng. Không thể buông tha.

Trong nháy mắt đi lướt qua, ta thấy rõ dung mạo của hắn.

Ta từng gặp hắn ba lần. Một lần ở sau phòng khách phía Tây, một lần ở khuê phòng ta, một lần trên điện Diêm La.

Thiếu niên thư lại thanh tú lễ độ. Cầm trong tay ngọn đao hung đồ. Khung xương máu thịt bầy nhầy. Dường như cũng chỉ là tấm da người nửa trong suốt, lần lượt hiện lên trước mặt ta, chồng chất từng lớp một. Xuyên qua những lớp da đỏ, ta nhìn thấy thư sinh áo xanh tiêu sái này.

Là hắn, sau một trăm bốn mươi bảy năm sáu tháng hai mươi tám ngày. Hắn đã xuất hiện.

Ta đứng lại, khề quay đầu.

Hắn cũng đang quay đầu nhìn ta. Chúng ta chỉ cách nhau khoảng một thước.

“Từ Phượng tiểu thư, ta sẽ trả lại cho nàng, nhất định ta sẽ trả lại cho nàng.” Lúc bị đưa đến đài Chuyển Luân, bộ xương kia đã nói vậy.

Thật không. Ta lạnh lùng nở nụ cười. Khóe môi của mặt nạ cũng động đậy, nhưng chỉ nhìn ra sự e thẹn.

Trong làn gió sớm, tay áo của ta và góc áo bào của hắn cùng nhau lay động.

Trong mây mù hơi sương, thời gian như ngừng lại.

Ta nhìn thấy sự kinh diễm trong mắt hắn. Chỉ là kinh diễm, không gì khác.

Đương nhiên hắn không còn nhớ ta. Hắn đã uống canh Mạnh bà ba lần, sao còn có thể nhớ ta. Mặc cho hơn trăm năm trước hắn từng vì ta mà chết, khắc cốt铭 tâm. . . khắc cốt铭 tâm, nhưng xương với tim hắn đã thay ba lần rồi, đã không còn dấu vết gì nữa.

Hắn có một trái tim nguyên vẹn. Ta nghĩ.

Cảm thấy sự hư không lồng lộn đói khát trong lồng ngực. Nó ngoác miệng chờ đợi trong cấp bách.

Ta phải không chế biểu tình của mình. Giả vờ cúi đầu, ra về yếu đuối.

Ta khẳng định hắn sẽ bị ta hấp dẫn.

Quả nhiên hắn lên tiếng trước: “Tiểu sinh thất lễ. Xin hỏi vì sao sớm như vậy cô nương đã một mình đi qua đây?”

Ta nhú mày, uyển chuyển thờ dài một tiếng: “Tướng công chỉ là người qua đường thôi, dù có nói cho tướng công, tướng công cũng không thể hiểu nỗi ưu sầu của thiếp. Chẳng cần gì mất công hỏi chứ?”

Hắn nhướng mày, hiện ra thần sắc việc tốt không nhường ai: “Cô nương có ưu sầu gì, đừng ngại nói thẳng. Tuy tiểu sinh vẫn còn non nớt, nhưng không quản cực nhọc, sẽ giúp cô nương gỡ rối.”

Ta quay đầu, âm thầm nói: “Thiếp thân số khổ, vì cha mẹ tham tiền tài, bán thiếp vào làm thiếp nhà giàu. Phu nhân vô cùng ghen tị với thiếp, sớm đánh tới mắng, quả thực không chịu được, vì thế thiếp trốn đi. Người trốn chạy, tâm hoảng ý loạn, không quen đường, bất giác lạc tới nơi đây. Thiếp thân cũng không biết đây là đâu, mong tướng công chỉ cho.”

Ta thấy ánh sáng vui mừng trong mắt hắn.

Nhưng hắn lại thờ dài nói: “Đây là ngoại ô Thái Nguyên, xung quanh hoang dã. Chỉ sợ cô nương kinh sợ, con đường này đi tới bãi tha ma. Cô nương chạy trốn như vậy, không biết đã có nơi nào để đi chưa, tiểu sinh nguyện ý hộ tống cô nương.”

Hóa ra hắn chỉ lên lút vui sướng.

“Thiếp là kẻ chạy trốn, nào có nơi đi chốn về. Cùng lắm đi đến đâu tính đến đấy thôi.” Giọng ta nghẹn ngào. Chỉ tiếc không nặn ra được một giọt nước mắt, nếu không càng giống thật. Dù như thế, cũng khiến lòng hần rối loạn. Hần đã không thể không chế được sự hoan hỉ của bản thân.

“Hàn xá cách đây không xa. Một khi đã vậy, nếu cô nương tin tiểu sinh, đừng ngại ghé thăm.”

“Chuyện này...” Ta ôm bọc đồ, lão đảo sắp ngã, một bàn tay ôm trán, suýt nữa là đi.

Hần kịp thời đỡ ta, thuận tiện cầm bọc đồ của ta. Ta nửa nằm nửa dựa trong vòng tay hần, cặp mắt mờ to.

Đây là màn kịch đã đợi được diễn hơn trăm năm, nay rốt cuộc lên đài. Ta đang diễn kịch, hần lại còn phối hợp kín kẽ với ta. Hay cho màn kịch giai nhân gặp nạn, tài tử cứu giúp.

“Tay cô nương lạnh quá. Không bằng chúng ta mau chóng đến nhà ta, cô nương cũng nên uống ít nước ấm giữ nhiệt.”

Ta cảm thấy độ ấm của hần. Hần nắm tay ta. Ta đang diễn kịch, ta là một ác quỷ đến lấy mạng, ta đến vì muốn lấy mạng của hần... nhưng mà, cộng cả lúc sinh thời là một trăm sáu mươi tư năm, đây là lần đầu tiên ta bị một nam nhân ôm vào lòng. Kiếp trước hần moi tìm ta, nhưng chưa từng ôm ta. Ta nghĩ thấy hơi thở trên người hần, thanh thuần mà ấm áp.

Hần là người đầu tiên cầm tay ta, mặc cho cách một lớp da vẽ.

Ta phát hiện tay mình run rẩy trong tay hần.

“Tay cô nương thật sự rất lạnh. Nếu không mau sưởi ấm, chi e sẽ ngã bệnh.” Hần ôn tồn nói bên tai ta.

Ta là quý, đương nhiên lạnh. Người sắp chết đến nơi còn thương hoa tiếc ngọc, quả nhiên là... vô cùng... nực cười...

Nay hần gần ta như vậy. Ngực hần ở ngay trước mắt ta. Chỉ cần vươn một trào, một trào thôi, là có thể.

Nhưng mắt ta chỉ thấy dung nhan của hần. Lời nói của hần thổi vào tai như gió đêm.

Tay ta run lên. Móng sắc không thể vươn ra được.

Chuyện này là thế nào. Bỗng nhiên ta cảm thấy thật sự chóng mặt.

***

Nhà của hần không rộng lắm, nhưng sạch sẽ. Vừa vào cửa, hần đã vội vàng đỡ ta ngồi xuống ghế, pha một ấm trà nóng mang đến.

Thư án cạnh cửa sổ, bốn vách tường toàn sách. Cả căn phòng không một bóng người.

“Nhà Vương tướng công không có người nào khác sao?” Kiếp này hần họ Vương.

“Đây là thư phòng của ta.” Hần nhìn ta dăm đuối. “Nhà tranh vách đất, không khỏi ủy khuất cô nương.”

“Vương tướng công khách khí rồi.”

“Nếu cô nương không chê thì ở đây vài hôm rồi quyết định cũng chưa muộn. Cô nương thấy thế nào?”

“Người gặp vận rủi, sao còn bói móc nhiều. Thiếp thân là hạng nữ nhi, không có nhiều tri thức, tất cả nhờ Vương tướng công thay thiếp định đoạt.”

“Không dám không dám.”

Trong căn phòng yên tĩnh, một nam một nữ nho nhã lễ phép nói chuyện. Hần là kẻ thù ta tìm đã tam sinh tam thế, sao chuyện lại trở nên thế này.

Giữa ta và hần, khói trà lượn lờ bay lên.

Ta nhìn gương mặt thanh tú của hần. Một trăm bốn mươi bảy năm trước hần đã định sẵn là con mối của ta. Tim của hần sớm muộn gì cũng là thức ăn trong miệng ta. Hần chạy không thoát, đây là số mệnh. Phán quan ghi bút đỏ trong sổ sinh tử: Kiếp thứ ba của Trương Luân phải trả Tần Tử Phụng một trái tim người. Đột nhiên, lồng ngực trống rỗng của ta cảm nhận được trái tim nóng hổi đang đập trong ngực hần. Sao lại vậy, chẳng lẽ bởi vì trái tim kia sớm muộn gì cũng sẽ nhét vào ngực ta ư?

Ta cảm nhận được sự kinh hi, nổi bất an và dục vọng gợn sóng trong lòng hần. Lồng ngực của ta cảm nhận được tâm sự của hần.

Thế này gọi là tâm đầu ý hợp sao, thật nực cười. Hần là oan gia kiếp trước của ta đó.

Đầu ngón tay ta khẽ run rẩy. Móng vuốt sắc bén muốn xé da xuất hiện, nhưng không ra nổi.

Bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn bung chén sứ Thanh Hoa. Ta nhấp trà. Lần đầu tiên ăn uống đồ nhân gian trong suốt một trăm bốn mươi bảy năm.

Bầu không khí dâng lên nhu tình vương vấn, uốn lượn cùng khói trà. Nhu tình này từ trong lòng hấn, còn của ta? Ta không thể đoán rõ.

---

[1] Nàng Đỗ Lệ Nương ra đình Mẫu đơn nghỉ chân, nằm thiếp đi, mơ được gặp chàng thư sinh tài mạo là Liễu Mộng Mai, tình dậy ồm tương tư, về một bức tự họa rồi đề bài thơ, đặt dưới hòn giả sơn rồi qua đời.

[2] Trích trong bài “Tả chân”, nằm trong vở kịch “Mẫu đơn đình”.

[3] Côn khúc: Còn gọi là Côn Sơn, Côn Sơn Xoang, một điệu hát trong hí khúc, bắt nguồn từ tỉnh Giang Tô, thời nhà Nguyên.

[4] Đạp Mã: Kiểu tóc đơn giản, các búi tóc được thắt chặt phía sau đầu.

[5] Kim Bộ Diêu: Trâm cài tóc bằng vàng, có nhiều lá vàng hoặc chuỗi ngọc rủ xuống, mỗi khi bước đi các lá vàng/chuỗi ngọc sẽ rung rinh, tạo cảm giác thướt tha.

Bạn đang đọc truyện *Họa Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ác quỷ bên trong lớp da vẽ, bỗng dưng yếu đuối vô lực.

Hồi trước nhà mở tiệc, phụ thân mời gánh hát đến. Tới giờ dường như ta vẫn nghe thấy có người uyển chuyển hát vở Mẫu đơn đình, Côn khúc rung động đến tận tâm can, xuyên qua quãng thời gian tam sinh tam thế, xuyên qua hơn trăm năm kiếp sống ác quỷ, xuyên qua mối thù hận thủa xưa, lạnh lạnh vang lên. “Bỗng nhiên, trái tim vương vấn bên hành mai. Hoa có lụi tàn khiến tâm sinh lưu luyến, bởi sinh tử phân ly không thể hứa nguyện theo người, tâm tình chưa xót chẳng biết oán giận nơi đâu.”[1]

Hình như ta đã quay trở lại năm xưa. Trở thành Phượng nhi thẹn thùng kia.

Dòng thời gian trôi nhanh, trước mắt chỉ còn người này.

Nơi đây là thư phòng hấn. Bày ít lễ vật và một chậu cây xương bồ. Trên tường treo một bức tranh bát mặc[2] sơn thủy. Giường mây màn giấy. Có hai quyển sách tùy tiện để trên bàn. Hấn đặt bọc đồ của ta lên ghế.

“Cô nương cứ nghỉ ngơi ở đây.”

Giật mình cảm thấy hô hấp của hấn phả bên tóc mai. Ta cảm giác tim hấn đập dồn. Đột nhiên ta sợ hãi không rõ lý do. Nhảm rồi, kẻ nên sợ phải là hấn mới đúng.

“Nếu không thể lấy lại trái tim nguyên vẹn, người vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Diêm La vương đã nói thế.

Ta không được chần chừ nữa. Ấn sâu trong mắt, ánh lửa đỏ chột lóe. Ta khép mắt lại. Lần này mọi chuyện phải diễn ra thuận lợi.

Móng sắc của ta lén lút vươn ra khỏi đầu móng tay nhuộm sắc hoa phượng tiên.[3]

Bỗng nhiên hấn cầm tay ta. Ta cả kinh, phút chốc móng sắc rứt vào trong lớp da vẽ.

Bốn tay siết chặt. Hấn vòng tay ôm ta từ phía sau. Ta cảm thấy rất bối rối, như con rết trăm chân, bước vừa nhỏ vừa nhanh, bò khắp toàn thân.

Hấn thổi tắt nến.

Giấy dán cửa sổ lộ ra ánh trắng sáng rọi. Một phòng chỉ u ám sắc trắng. Một trăm bốn mươi bảy năm, thoát cái đã trôi qua. Nhưng ta lại chưa từng trải qua chuyện gì cả. Không có thành Chết Oan, không có điện Diêm La, không có mộ phần hoang tàn, ta vẫn là tiểu thư khuê phòng thành Tô Châu không rõ thế sự, mười bảy tuổi mờ mịt non nớt.

Hấn gỡ Kim Bộ Diêu trên đầu ta xuống, chỉ một thoáng làn tóc đen dài như thác nước đã quấn quanh hai người. Ta đã quên những con ma trời xanh rực hàng đêm làm bạn ta du đãng, chỉ nhìn thấy ánh sáng bàng bạc lóe ra từ suối tóc dưới ánh trắng.

... Đã từng gặp gỡ nơi đâu, nhìn nhau quen mắt, chẳng lẽ có duyên gặp gỡ lại không nói một lời...[4]

“Cô nương, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.” Hấn thì thầm.

Hấn nhẹ nhàng ôm ta.

Chiếc màn xanh thăm nhẹ nhàng mở ra. Hấn đặt ta lên giường. Ta thấy bóng người cao cao đứng cạnh.

Trong đầu ta hiện lên đêm hôm đó. Nam nhân kia đứng bên giường ta vén màn. Ta còn chưa kịp ngồi dậy, trái tim đã cảm thấy buốt giá. Mấy bông mai cắm nghiêng trong màn lụa bỗng nhuộm màu đỏ tang thương. Máu đào nhuộm đầm hoa. Phía trước là màu đỏ khôn cùng, suy nghĩ như vạn mã cuồng chân, hất tung muôn bụi hồng trần.

Ta trọn đời không quên bóng đen đó. Nó hòa nhập với hấn, cúi xuống sát người ta. Ta cảm thấy kinh hãi, dường như con ác mộng tái diễn.

“Người là ai?” Ta chỉ kịp nói ra ba chữ này. Sau đó dao nhọn đã đâm xuống.

Lại có vật đụng vào trái tim ta. Ấm áp, là tay hấn. Cởi nút thắt áo.

“Ta sẽ đối tốt với nàng cả đời. Nàng yên tâm.” Hấn nhỏ giọng nói.

Lớp váy màu hồng cánh sen. Lớp áo lót màu trắng. Lớp quần lót màu đỏ tươi. Từng lớp, từng lớp, từng lớp. Ta trần trụi trước mặt hấn. Hấn đâu biết, ta vẫn còn một lớp xiêm y chưa cởi. Thời khắc này, ta tình nguyện không nghĩ tới lớp xiêm y đó.

Rốt cuộc độ ẩm bao trùm ta. Màn giường xanh sẫm, màu sắc tĩnh lặng, bao phủ tất cả cuồng loạn.

Nam nhân đầu tiên của ta. Nam nhân duy nhất của ta trong cả trăm năm.

Lưu luyến duy nhất, thù hận duy nhất.

“Tử Phượng.” Hấn khẽ gọi tên ta.

Hấn gãi lên mái tóc đen của ta, ta gãi lên cánh tay hấn.

Hấn thương yêu vuốt ve mặt ta.

“Tử Phượng.”

“Vương tướng công.”

“Giờ còn gọi ta là Vương tướng công sao.” Hấn nhéo chóp mũi ta.

“Tướng... tướng công...” Ta gọi một tiếng, cảm thấy mặt nóng bừng.

Cuống quít núp dưới cánh tay hấn. A... sao hấn lại trở thành tướng công của ta chứ? Ta là tiểu thư khuê các không thể nói nhiều cười nhiều cơ mà. Hồng Phát trong “Dạ Bôn”, Văn Quân trong “Cầm Khiêu”, Oanh Oanh trong “Tây Sương ký”, Lệ Nương trong “Mẫu đơn đình” – sao ta lại học theo những nữ tử này. Ta muốn báo thù, sao lại bị kẻ thù khinh bạc?

Báo thù. Báo thù như một con mèo say ngủ, khép lại cặp mắt xanh biếc của nó, lay động cũng không tỉnh. Báo thù như một con chuồn chuồn, hoảng hốt chạm hồ mặt nước, không biết đã bay về nơi nào.

Giờ phút này, ta chỉ muốn sự hứa hẹn của hấn. Như hết thảy nữ tử chốn nhân gian.

“Tướng công, liệu chàng có bỏ rơi thiếp không? Liệu có không cần thiếp nữa không?” Vừa mệt mỏi vừa khản thiết, ta túm lấy tay hấn.

“Không đâu, nàng yên tâm đi. Mà, sao tay nàng vẫn lạnh vậy?”

Ta là quý! Ta cuống quýt buông tay. Ta là ác quý hơn trăm năm, sao có thể sống cuộc sống của con người. Sắc mặt ta không còn màu xanh lét, hoàn toàn nhờ lớp da vẽ.

Một tấm da vẽ, có thể che được bao lâu?

Hấn nắm tay ta, đặt trên ngực hấn. “Né tránh làm gì. Tay nàng lạnh, nào, để đây sưởi ấm. Nàng làm sao vậy Tử Phượng, sao lại run rẩy?”

“Tướng công, thiếp... thiếp sợ...”

“Nàng sợ gì?”

“Sợ chàng không cần thiếp.”

“Ngốc, sao ta lại không cần nàng. Ta nói rồi, ta sẽ đối tốt với nàng cả đời. Nàng quên rồi sao?”

“Mặc kệ thế nào, chàng cũng đối tốt với ta, cũng cần ta?”

“Sao nàng luôn sợ ta không cần nàng? Từ Phụng ngọc. Nàng là Phụng nhi của ta, là tâm can của ta. Sao ta lại không cần nàng chứ. Ta rất cần nàng.”

“Bất kể chuyện gì xảy ra, chàng vẫn cần ta?”

“Lúc nào cũng vậy. Nếu nàng không tin, ngay bây giờ, ta moi tim ra cho nàng xem.”

“Không được nói thế!” Ta vội vàng giơ tay che miệng hắn, toàn thân run rẩy.

“Phụng nhi, nàng sao vậy? Nàng mệt rồi. Nào, nghe lời ta, nàng ngủ đi.”

Ngoài màn xanh dần dần lộ ra ánh mặt trời. Một đêm triền miên, đủ để xóa nhòa sự tịch mịch của một trăm bốn mươi bảy năm gió táp mưa sa. Yêu thương kề cận, ngọt ngào đầu môi. Thế non hẹn biển chẳng qua chỉ là một con thuyền gấp bằng giấy hoa, nhưng vì sao bao nhiêu nữ tử trên thế gian này đều dám ngồi lên nó rồi bến?

Chỉ vì một câu hứa hẹn, liền chậm rãi nhả neo. Tàu bị gió thổi về phía biển cả mờ mịt vô định, cũng không sợ hãi.

Sự dừng cảm và mù quáng của nữ nhân, nam nhân vĩnh viễn không thể thấu hiểu. Chuyện này ta cũng biết, dù cho ta không còn là người.

Ta ôm chặt lấy hắn. Có lẽ đây mới là chuyện nên xảy ra. Bỏ lỡ một trăm bốn mươi bảy năm, nhưng chung quy vẫn xảy ra.

Vận mệnh, có trốn cũng không tránh được.

Ta lơ mơ thấy dòng chữ đỏ trong sổ sinh tử. Kiếp thứ ba của Trương Luân phải trả Tần Tử Phụng một trái tim người.

Ta không muốn nghĩ, không muốn nghĩ, không muốn nghĩ. Ta chỉ muốn ôm hắn, thật chặt.

***

“Phụng nhi, bên ngoài gió lớn, nàng vào đi.” Sáng hôm sau, ta tiễn hắn rời phòng.

Một đêm ân ái, lớp da vẽ bị giày vò hơi phai màu. Hắn lại không hiểu.

“Phụng nhi, sắc mặt nàng không tốt, có phải không thoải mái không? Có muốn mời đại phu đến khám không?”

“Không cần, thiếp không sao. Tướng công yên tâm đi.” Ta cuống quýt nói quanh co.

“Buổi chiều ta lại đến thăm nàng. Nàng ngoan ngoãn chờ ở đây, đừng đi lung tung. Ta sợ...” Hắn hạ giọng: “Ta sợ nàng bị bắt về.”

Sao lại bắt về? À, hiểu rồi, lúc mới quen ta tự xưng là thiếp nhà giàu chạy trốn. Ta đã quên, hắn vẫn nhớ rõ. Chợt thấy cảm động, nước mắt vòng quanh, nét lệ tràn mi mắt, nhưng ta không thể khóc.

“Tướng công, ta biết rồi.” Nắm tay hắn, không muốn buông ra. Hắn mặc quần áo màu xanh đứng trong gió sớm, rất giống một ngọn trúc xanh bóng, thân khí trầm tĩnh. “Trên khúc sông Kỳ, trúc xanh biêng biếc. Quân tử tài ba, như cắt như dũa, như mài như điều.”[5] Ta cảm thấy hắn là nam tử tốt nhất trên đời. Ta thật may mắn.

Nhìn bóng dáng hắn xa dần, ta vẫn tựa bên cửa không muốn đi vào. Hôm qua, ta còn cười gằn đợi con mồi lên cửa. Hôm nay, hắn đã trở thành chốn nương thân cả đời của ta.

Cả đời ta dài bao nhiêu? Quý sẽ không già. Không giống một kiếp của người phàm. Hắn già đi, hắn chết rồi, ta sẽ làm gì bây giờ? Ta muốn tiếp tục tìm kiếm hắn trong vòng luân hồi. Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không xa nhau.

Ta tựa cửa suy tưởng.

“Buổi chiều ta sẽ đến thăm nàng.” Hắn nói vậy. Ta dùng cả ngày để chờ đợi.

Dường như ta luôn chờ đợi hắn. Từ hồi đó.

Nhưng một trăm bốn mươi bảy năm chờ đợi trong quá khứ, sao lại không gian nan như một ngày này?

Dài đằng đằng. Mỹ nữ như hoa, thời gian như nước. Ta là quý, thời gian không có nghĩa lý gì với ta, nhưng khoảng thời gian không có hắn, lại trôi qua chậm chạp đến thế.

Thời gian như nước cũng bị đóng băng rồi.

Lúc phải thấp đèn, hấn đến đây.

“Phượng nhi!”

Nghe thấy giọng hấn, ta từ phòng trong chạy vội ra, bước chân gấp gáp.

Giữ chặt tay hấn, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Hấn giữu cợt ta, đưa tay chọc chọc hai má ửng hồng của ta. “Chẳng qua mới một ngày không gặp, sao lại tương tư đến mức này. Phượng nhi của ta thật là mằm mống đa tình.”

Hấn đưa nển trên bàn lên, dựa vào ánh nển đánh giá ta.

“Khí sắc tốt hơn hồi sáng rồi.”

Tất nhiên, trong thư phòng bút mực đầy đủ, ta lại vẽ da người một lần nữa. Thuận tiện đổi một bộ đồ mới. Áo xanh nhạt, váy sẫm màu, nhẹ nhàng thanh lịch.

“Hôm nay nàng làm những gì?” Hấn hỏi.

“Chờ chàng về.” Ta đáp.

Hấn bóp mũi ta. “Không biết xấu hổ hả, Phượng nhi.” Hấn nhìn ta mỉm cười, ta cảm nhận được sự yêu thương trong lòng hấn. Lòng mày nhếch lên sung sướng.

Ta đúng là không biết xấu hổ. Nữ tử trên đời, ngoài tam cương ngũ thường, còn có tam tông tứ đức. Một tiểu thư nhà quan như ta, đừng nói là mở miệng, ngay cả gặp gỡ người khác cũng không dễ dàng. Ngày ấy ra hóng gió ở sau phòng khách phía Tây, gặp thiếu niên thư lại đi qua, chỉ đành dùng quạt tròn che mặt, mau chóng rời đi. Nhưng mà... nếu hôm ấy ta không đi thì sao? Nếu hôm ấy, ta không đi, gặp gỡ Trương Luân, mọi chuyện sẽ như thế nào?

Có lẽ lịch sử hơn trăm năm sẽ thay đổi.

Ta giật mình.

“Tiểu thư, tại hạ là thư lại Trương Luân ở trong phủ, hôm nay vô cùng may mắn, được diện kiến tiểu thư.”

“Trương tướng công khách khí quá rồi.”

...

Có lẽ chỉ là vài câu hàn huyên bình thường. Có lẽ chuyện hôm qua sẽ xảy ra từ hơn trăm năm trước. Ta với hấn, mắt mày đưa tình, tình nùng mật ý. Ta sẽ không bị rạch ngực moi tim, hấn cũng không bị thiên đao vạn quả, càng không có một trăm bốn mươi bảy năm mồ mả để hoang, trải qua những ngày tiêu điều lạnh lẽo. Lãng phí một trăm bốn mươi bảy năm.

Hóa ra chỉ vài câu hàn huyên là có thể.

Thời gian luân chuyển trong lồng ngực ta.

“Phượng nhi, nàng sao vậy?”

Ta bình tĩnh khỏi dòng suy tưởng. Dĩ vãng không thể theo đuổi, đành phải nắm chặt hiện tại. Nữ tử nhân gian đều rất câu nệ, không cười nhiều, rất nề nếp thận trọng, tam tông tứ đức. Nhưng ta là quý, yêu hận sâu hơn biển, chỉ còn mệnh mỏng những nước cùng mây, chẳng có gì kiêng kỵ.

Ta nhẹ nhàng nắm tay áo hấn. Vài bố màu xanh trúc, vừa mềm mại vừa phẳng phiu. Cảm thấy mọi thứ thuộc về hấn, dù có bình thường như thế nào, cũng đều hoàn mỹ.

Sóng mắt đưa tình.

“Ta không sao.”

“Phượng nhi, nàng đã ăn cơm tối chưa?”

“À, chưa... Tướng công đã dùng bữa chưa?” Trời ạ, hơn trăm năm ăn gió uống sương, ta đã quên phải ăn cơm.

“Ta cũng chưa ăn. Vừa lúc cùng nhau ăn cơm.”

“Vậy, tướng công chờ một chút...” Ta vội vàng chạy vào phòng trong.

Khi đi ra, tay bụng mâm com chạm trở, bên trong là một đĩa Tây Hồ thỏ ngư, một bát vịt om hạt hồ đào, một đĩa trứng tôm củ niễng, cùng với bát canh sen bào ngư. Có cả rượu, loại rượu hoa điều hạng nhất.

Một con quý như ta, trong khoảnh khắc hóa ra những thứ hư ảo này không phải khó khăn. Lúc ăn hương sắc đầy đủ, nhưng chỉ là hoa trong gương trắng trong nước, không có thật. Đương nhiên từ ngày mai, ta sẽ chân chính học nấu ăn. Đêm nay tạm thời ủy khuất hần một chút, cũng không vội.

Ân cần gấp đồ ăn đưa lên.

“Tướng công ném thử xem tay nghề của thiếp thân thể nào?”

“À... không ngờ trù nghệ của Phụng nhi cao như vậy.”

Nến đỏ lập lòe. Com rượu khoan thai, nói cười khanh khách.

“Đúng rồi, tướng công định khi nào cưới thiếp thân đây?”

Hần bỗng nhiên xấu hổ. “Phụng nhi, ta... ta đã thành thân từ lâu... hôm qua đã muốn nói cho nàng, nhưng...”

Ta cũng không bắt ngờ. Nhìn hần ít nhất đã hai lăm hai sáu tuổi, sao có thể chưa thành thân.

Ta đã nghĩ thông từ lâu.

Ta là quý, còn để ý hư danh làm gì. Chỉ cần ở bên cạnh hần là tốt rồi.

Ta nhìn hần, cảm giác được sự bối rối trong lòng hần. Hần như đứa trẻ không biết phải xoay sở thế nào. Tim đập thình thịch, hần đang sợ hãi.

Hần sợ mất ta. Sự vui mừng bỗng nhiên quấn quanh người. Vòng vo vô cùng vô tận.

Nét cười của ta lộ ra ngoài lớp da vẽ. Hần đang sợ hãi mất ta. Ta còn để ý gì nữa.

“Sao tướng công không nói sớm, thật ra thiếp thân đã nghĩ rồi, thiếp bạc mệnh từ nhỏ, không nghĩ rằng có thể làm vợ cả. Chỉ cần được ở bên tướng công, thiếp thân đã vừa lòng thỏa ý. Nếu đã vậy, hay ngày mai tướng công đưa thiếp đi báai kiến phu nhân?”

Đường đường là thiên kim tiểu thư nhà phủ doãn đại nhân. Chỉ vì yêu ăn, dùng từ “báai kiến” này cũng không thấy ủy khuất. Làm thiếp phải cúi đầu, cũng chẳng sao, chỉ cần ở bên cạnh hần là tốt rồi.

Biển tình sâu ngàn thước, ta khoan thai mà mỹ lệ đắm chìm.

Hần cảm thấy bất ngờ. “Phụng nhi, nàng không cần...”

“Chỉ cần tướng công không chê ta là thiếp thất trốn đi của người ta, thiếp thân còn để ý cái gì.” Uyển chuyển mềm mại lại gần hần. Hơi thở như hoa lan, ánh nến dập dờn. “Tướng công từng nói sẽ luôn cần ta. Chúng ta đã thề nguyện, không được thất hứa.”

“Phụng nhi...”

“Tướng công, thiếp sẽ nghe lời chàng và phu nhân. Chàng về nói với phu nhân, được không?” Dứt khoát nằm trong lòng hần, ngẩng mặt nhìn hần, nhẹ giọng thủ thỉ. Cho dù là đao rên trăm năm, nghe thấy cũng hóa thành sợi chỉ mềm.

“Phụng nhi, vợ ta là Trần thị, tính cách hiền lành rộng lượng, nếu ta nói với nàng ấy, nhất định nàng ấy sẽ chấp nhận nàng... Nhưng nàng đừng nóng vội, cho ta một chút thời gian, ta từ từ sắp xếp. Tóm lại nàng cứ yên tâm, nhất định ta sẽ cưới nàng vào nhà.”

“Vậy là tốt nhất, tướng công” Khẽ gọi hần, đao rên trăm năm nay đã trở thành chỉ mềm, hận ý trăm năm cũng hóa thành nhu tình chan chứa.

Trong quá khứ chưa bao giờ biết, có người để gọi là “tướng công”, tốt biết bao nhiêu.

Ta dần dần quên mất bản thân mình là quý.

Hoa đã nở, trăng đã tròn. Nửa đêm chẳng có kẻ gièm pha.

Ngày ấy Diêm La vương cảnh cáo ta: Nếu người thể lấy lại trái tim nguyên vẹn, người vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Vậy thì đã sao. Trở thành quý giống như ta, còn hơn làm người.

Được thành thòen bon sao nữ chổi, nguyện làm uyên ương không làm tiên.[6]

Buổi đêm tĩnh lại, nhìn thấy hần bên cạnh.

Ngủ như một đứa trẻ, rất ngọt ngào.

Là người chồng cùng gối với ta. Tướng công.

Ta nhẹ nhàng ôm hân. Nước mắt rất muốn rơi.

Đề cho ta vĩnh viễn không thể siêu sinh đi.

---

[1] Trích trong bài “Giang Nhi Thủy”, từ màn mười hai – “Tâm mộng” – trong vở “Mẫu đơn đình”.

[2] Bát mặc: Cách vẽ thủy mặc bằng cách phẩy mực.

[3] Hoa phượng tiên: Một loài hoa có màu hồng phấn, thường dùng để ví với màu móng tay của nữ tử.

[4] Trích trong “Son đào hồng”, “Mẫu đơn đình”.

[5] Trích trong bài “Kỳ ức”, thuộc phần “Vệ Phong” của Kinh Thi. Cắt, dưa, mài, điêu (khắc) đều là kỹ thuật chế tạo đồ ngọc, dùng để tả người có trình độ, học vấn tinh thâm.

[6] Trích trong bài “Trường An cổ ý”, tác giả Lô Chiếu Lân thời Đường. Cổ nhân dùng hình tượng cá thồn bon, chim uyên ương để sánh với tình yêu nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Họa Bì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

“Phượng nhi, hôm qua ta đã nói chuyện của chúng ta với thê tử.”

“À, phu nhân nói thế nào?” Lo lắng nhìn hân.

“Nàng ấy không phản đối, chỉ bảo nếu nàng là thiếp thất từ nhà giàu trốn đi, sợ tương lai sẽ gặp phiền phức.”

“Tướng công, ta sẽ không mang phiền phức đến cho chàng. Ta âm thầm vào nhà, sẽ không ai biết.”

Tay phải hân cầm chén, tay trái vuốt ve tóc ta. Tóc đen dài ba thước, đen nhánh như mực.

“Nàng không phải sợ, Phượng nhi. Nhất định ta sẽ cưới nàng vào nhà. Đúng rồi, nàng có nhớ bài hát đêm hôm trước...”

“Xưa kia không vấn đầu, vuốt tóc đỏ hai vai. Vấn vương rú gối chàng, gọi đầy lòng thương yêu.”[1] Ta nói. Thi từ ca phú trăm năm trước ta vẫn nhớ rõ, chưa từng quên.

Hân kéo đầu ta dựa vào ngực hân.

“Phượng nhi, sao nàng luôn biết trong lòng ta nghĩ gì vậy?”

Ta yên lặng nở nụ cười. Tướng công, tim của chàng vốn là tim của ta, chàng biết không.

“Tướng công, đề ta nói lý do cho chàng nhé...” Ta dựa vào ngực chàng, kéo mặt chàng xuống, mặt đối mặt. “Bởi vì ta lanh lợi hiểu ý, lý trí sắc sảo, lan tâm huệ chất, tài mạo song toàn...”

“Phượng nhi, da mặt nàng thật dày!” Hân cười ha ha, vươn tay cù ta. Ta không nhịn được phản kích, hai chúng ta đùa giỡn, không ngờ làm rơi chén rượu trong tay hân, rượu đầy cốc văng vào người.

“Tướng công, mau thay bộ quần áo này đi.” Ta vội vàng lấy bộ quần áo trắng khác trong tủ ra thay cho hân. Tay ta cảm thấy phức tạp ẩm ướt.

“Tướng công, chàng đừng ngồi vội, ta đi giặt sạch quần áo rồi vào với chàng.”

“Quần áo vội giặt làm gì, để mai cũng được mà.”

“Rượu đổ ố màu, nếu không giặt ngay mai sẽ không giặt sạch được.” Ta cầm quần áo ra ngoài.

“Nhưng ta muốn nàng ở cạnh ta cơ, Phụng nhi.” Nam nhân ngừng nguẩy đứng lên, như một đứa trẻ, lộ vẻ bám dính người.

Ta chỉ đành bưng một chậu nước vào, giặt quần áo trong phòng.

Từ nhỏ đến lớn, khi còn sống lẫn khi đã chết, ta nào đã giặt nổi một bộ quần áo. Giờ phút này không thể không giả vờ thành thạo. Bóp nát bọt kết, cẩn thận chà vết rượu trên quần áo. Hắn ngồi trên giường, mỉm cười nhìn ta.

Ta đã buông tha cho việc báo thù từ lâu, buông tha cho thân phận ác quỷ, cũng buông tha sự tôn quý của thiên kim tiểu thư khi xưa. Cam nguyện vì hắn làm một nữ nhân phàm tục dịu dàng hiền thực, giặt giũ nấu ăn, âm thầm quan tâm.

Chỉ mong đời đời kiếp kiếp đều có thể giúp hắn giặt quần áo, đó chính là hạnh phúc.

Bỗng nhiên cảm ứng được trong lòng hắn hiện lên bài từ của Án Tiểu Sơn[2]: Rượu hoen trên áo tỏ lời thơ, từng hàng từng chữ, ngộ ý thâm lương.[3]

Tại sao lại có điềm xấu như vậy.

Ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng đang nhìn ta.

Giữa ta và hắn cách nhau một cái chậu gỗ, hai mặt nhìn nhau.

Nhìn nhau mỉm cười.

***

Ta ở trong thư phòng hắn, trở thành thiếp thất bên ngoài, đã hơn nửa tháng.

Rốt cuộc một ngày hắn ngại ngần nói: “Phụng nhi, hôm nay ta muốn... đưa nàng về nhà một chuyến.”

“Cuối cùng cũng báỉ kiến phu nhân sao. Tướng công, để thiếp thay đồ đã, kéo quần áo không chỉnh tề, lại bất kính với phu nhân.” Ta quay người, nhìn vào gương trang điểm.

Mỗi khi hắn không ở đây, ta bèn tìm chỗ vắng cời da vẽ, một lần nữa tô vẽ. Lớp da vẽ ngày một tinh xảo hơn.

Ảo ảnh trong gương rất diễm lệ.

“Phụng nhi...” Hắn gọi ta từ phía sau, rồi không nói gì nữa. Qua gương, ta thấy sắc mặt hắn ửng hồng.

Thật ra không cần đưa mắt nhìn. Ta đã sớm cảm giác được sự ngổn ngang trong lòng hắn, xấu hổ ngượng ngùng, ngọt bùi cay đắng, trăm mối cảm xúc đan xen.

Nam nhân đứng giữa hai nữ nhân đều như vậy sao.

Vừa trang điểm vừa nghiền ngẫm, hắn ở trước mặt ta như thế, vậy ở trước mặt phu nhân thì thế nào.

“Báỉ kiến” phu nhân đó. Chính thê của hắn, nương tử của một tú tài tầm thường. Vậy mà nàng sắp sửa trở thành ngọn núi cao ta không thể vượt qua. Nàng sẽ chấp nhận ta sao? Chỉ vì ý niệm triền miên mà cam tâm làm thiếp. Lòng ngực ta cũng nhộn nhạo khó chịu.

Một chốc đã trang điểm xong. Ván kiêu Kinh Học,[4] cài nghiêng một cây trâm ngọc phượng. Đôi khuyên lục ngọc đông đưa bên tai. Mặc áo chên gấm xanh ngọc viền màu da trời, váy lụa đen tuyền. Một bộ phục sức sáng sủa xinh đẹp. Ta tự biết hôm nay ta rất lưu tâm đến vẻ ngoài. Ngẫm nghĩ nguyên do nhưng không ra, chỉ cảm thấy hôm nay cần phải chú tâm chải chuốt cho bản thân. Nhìn bóng hình trong gương, còn chưa vừa lòng, lại lấy tấm son giấy ra ấn lên môi.

Trang điểm như vậy, ta muốn cho phu nhân nhìn, hay cho tướng công nhìn?

Cầm tờ son giấy ngồi trước gương, nhìn dung nhan trước khi chết của mình, hơi ngẩn ra. Ngỡ như thấy mưa bụi giăng khắp trời, son phấn bong ra từng lớp một.

Hắn lấy son ra khỏi tay ta. “Nàng đã đẹp lắm rồi, không cần trang điểm nữa.”

Hắn đứng phía sau ta, nhìn vào gương cười với ta.

Người trong gương như hoa.

Hắn là một thư sinh bình thường. Nhà hắn là một tiểu viện trong thành Thái Nguyên. Ở nhà ngoài mẹ già và phu nhân, chỉ có hai a hoàn, một gã hầu, cùng một lão nô trông cửa quét rác.

Hắn dẫn ta vào sân. Trong sân có một gốc hòe già, sum suê che nắng. Còn có mấy cây chuối, xanh biếc như được đánh bóng. Đám gà con đang mổ ăn.

Cảnh tượng phạm tục chốn nhân gian này, đã rất lâu ta không nhìn thấy.

“Mẹ, con đưa Tử Phụng về rồi.” Hấn cung kính, đứng trước cửa phòng bẩm báo.

Cửa mở, ta bước vào căn phòng mát mẻ, chợt thấy hoảng hốt. Giày thêu màu đen bước từng bước trên hàng gạch cẩm thạch.

“Thiếp thân bái kiến lão thái thái.” Hướng về lão nhân gia ngồi trên bàn bát tiên, ta uyển chuyển làm lễ.

“Là Tử Phụng cô nương ư. Lại gần đây, để ta nhìn cho rõ nào.” Lão thái thái nói.

Bà nắm một bàn tay của ta, sờ sờ làn da trên mu bàn tay, dường như lơ đãng quét qua tà váy, ánh mắt nhìn xuống chân ta.

“Quả là da non thịt mềm. Bàn chân cũng bó rất đẹp.” Bà lẩm bẩm.

Lúc còn nhỏ nghe tỳ nữ trong nhà bàn luận chuyện người ta mua thiếp, có thể nào cũng không ngờ giờ lại xảy ra với ta. Trong căn phòng rộng lớn hơi u ám, bỗng nhiên ta trở nên nhỏ bé, bơ vơ không nơi nương tựa. Con thuyền còn đang trôi nổi trên biển lớn, bờ xa khôn cùng, không thể cập bến. Trên đời này chỉ có hấn là người thân duy nhất của ta. Ta muốn nhanh chóng nắm lấy tay hấn, nhưng biết là không thể.

“Có điều sao tay lại lạnh vậy. Thôi. Cũng không sao, đưa cho phu nhân còn nhìn đi.”

Ta lại đứng trước cửa một gian phòng khác.

Rốt cuộc nắm được tay hấn, cảm thấy tim hấn đập thành thịch.

Cửa phòng khẽ mở.

“Nương tử, Tử Phụng đến rồi.” Hấn thông báo với người trong phòng.

Phu nhân ngồi dưới cửa sổ. Ánh mặt trời nhẹ nhẹ chiếu xuống người nàng.

Mặc xiêm y màu vàng nhạt thông thường, váy nhuộm sắc thu, son mỏng phấn nhạt, búi tóc dày búi đơn giản sau đầu.

“Phu quân.” Phu nhân đứng dậy, cúi người lễ.

Nghe thấy người ngoài gọi hấn là tướng công, lòng ngực ta cảm thấy khác thường... không, nàng không phải “người ngoài”, nàng là thê tử hấn cưới hồi đang hoạn.

Có lẽ “người ngoài” phải là ta mới đúng.

“Phụng nhi, còn không bái kiến phu nhân.”

“Tử Phụng bái kiến phu nhân.” Lại cúi đầu một lần nữa.

Ta được nàng nhẹ nhàng nâng dậy.

“Muội muội đừng đa lễ như vậy. Sau này chúng ta cùng chung một chồng, coi như là tỷ muội rồi.” Giọng phu nhân mềm mỏng. Tay nàng ấm áp, không giống ta lúc nào cũng lạnh như băng.

Ta lặng lẽ nhìn nàng. Hấn từng nói: “Vợ ta là Trần thị, tính cách hiền lành rộng lượng.”

Quả thực là hiền lành rộng lượng. Không chỉ hiền lành rộng lượng, nàng đúng là một mỹ nữ. Quanh thân ngập tràn vẻ khoan thai yên tĩnh. Năm tháng tĩnh lặng, người nhạt như cúc. Đứng bên cạnh nàng, sự diễm lệ của ta chỉ là thê diễm.[5]

Ta chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc thân phận ác quý của ta như bây giờ.

Tướng công là người, phu nhân là người, lão thái thái là người, a hoàn gã hầu lão nô cũng là người.

Chỉ mình ta là quý.

Ta sụp đổ trong câm lặng.

***

Ta lại về thư phòng. Bởi vì ngày ấy lão thái thái nói, theo nghi lễ gia truyền nhà hấn, tuy là thiếp nhưng cũng không thể không minh bạch cưới vào nhà. Chỉ bằng để mọi người sửa soạn, chọn một ngày lành, bày hai mâm tiệc rượu, đường hoàng cưới ta vào cửa. Cho nên ta trở lại thư phòng, chờ xuất giá.

Bởi vì đã định ra hôn sự, theo quy củ, trước khi thành thân ta với hấn không được gặp nhau.

Ta một mình trải qua những ngày nhàm chán trong thư phòng.

Ngày hoàng đạo gần nhất là mười hai hôm sau.

Ta là quý, chẳng quan tâm đến chuyện lành dữ chốn nhân gian. Nếu nói hung thần, tự bản thân ta đã đủ rồi. Trong mắt nhân loại, còn gì đáng sợ xấu xa hơn một con ác quỷ chứ.

Nhưng ta đã quyết tâm cố gắng làm người. Một tấm da vẽ, giấu đi trăm năm ân oán. Thiên kim tiểu thư, dã quỷ mộ hoang, đều trôi pha theo dòng thời gian. Ta thật không có tiền đồ, chỉ muốn làm thiếp thất của hần, cuộc sống thị hầu.

Có thể sớm tối gặp mặt, đã đủ thỏa mãn rồi. Có gì đáng để tranh đấu chứ.

Nhưng ta không ngừng nhớ tới phu nhân mỹ mạo của hần. Bàn tay ấm áp, ánh mắt tĩnh lặng nhàn nhã, toàn thân sưởi nắng bên thềm cửa sổ. Nàng nói chuyện với ta chân thành trầm tĩnh, chỉ vì nàng hiểu địa vị vững chắc của bản thân. Nàng là lau sậy dẻo như tơ, tảng đá không thể lay chuyển, còn ta là hoa không phải hoa, là sương không phải sương, người không ra người, quỷ không ra quỷ... xuân mộng mây thu, dễ dàng tan biến.[6] Lãng du vô định như vậy.

---

[1] Trích trong Từ dạ ca, hiện tại có bốn mươi hai câu, hình thức năm chữ, lấy đề tài tình yêu, về sau có nhiều cải biến.

[2] Tên thật là Án Kỳ Đạo, hiệu Tiểu Sơn. Nổi tiếng với tác phẩm “Điểm giáng thần”, “Điệp luyện hoa”.

[3] Trích trong bài từ “Điệp luyện hoa”.

[4] Kinh Hộc: Kiểu tóc có hai búi tóc vươn lên trên đỉnh đầu như cánh chim bay. “Hộc” là thiên nga.

[5] Thê diêm: Xinh đẹp thê lương.

[6] Xuân mộng mây thu, dễ dàng tan biến: Trích trong tác phẩm “Điệp luyện hoa” của Án Kỳ Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Họa Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hồn phách của ta phiêu bạt giữa hai giới âm dương.

Trong đêm tối, là hần mở ra một cánh cửa sổ, giúp ta nhìn thấy phong cảnh nhân gian. Nỗi nhớ trần thế này nở, rồi như lửa hoang lan ra đồng cỏ, không thể vẫn hồi.

Giống như pha ẩm trà hoa cúc. Bông hoa vốn đã khô héo chết lặng, lại hồi sinh trong nước, hương vị còn hơn lúc sinh thời. Chỉ vì tích góp từng mảnh thời gian quanh hiu héo ứa. Đóa hoa trắng trẻo trời nổi, trong sắc trắng ngần có chứa màu xanh lục quý quý.

Đó là hoa mà không phải hoa.

Ta uống một ngụm trà hoa cúc. Đã năm ngày ta không gặp hần.

Đâu đâu cũng mang theo vết tích của hần. Chiếc ghế này hần từng ngồi, chén trà này hần từng dùng. Những chi tiết vụn vặt, từng chút một, từ mơ hồ hóa thành rõ nét. Một trăm bốn mươi bảy năm khô sở đợi chờ, cũng không bằng năm ngày này.

Tương tư người già héo, xe tới sao dềnh dàng.[1]

Quả thực ta cũng cảm thấy mình già đi. Tự nhiên nghi ngờ, vuốt ve khoe mát chân mày của tấm da vẽ, liệu có thể có nếp nhăn?

Ta vô cùng nhàm chán, lại còi da người ra về một lần nữa. Mấy ngày tới sẽ xuất giá, là ngày đẹp nhất trong cuộc đời nữ tử. Phải sáng lạn thể nào, mới đủ để rọi sáng mái đầu bạc mỗi lần hồi tưởng?

Bộ da vẽ đặt trên án thư cạnh cửa sổ. Mực đã mài xong, móng tay màu xanh tím chậm rãi nâng bút.

Mất hạnh mã đào, điểm giáng thần.[2]

Bất giác nổi lo sợ ủa lên, như tiếng sấm ầm ỉ truyền đến từ xa.

Ta không thể sợ hãi gì cả. Đây chắc chắn là nỗi sợ trong lòng hấn.

Hấn làm sao vậy?

Mấy ngày nay hấn vẫn xuân phong đắc ý mà. Kiểu thể mỹ thiếp, trái ôm phải ấp. Thói hư vinh của nam nhân là có được nữ nhân xinh đẹp chỉ thuộc về mình, độc quyền dung nhan tuyệt thế của các nàng, có thể dùng khẩu khí đương nhiên để giới thiệu: “À, đây là nữ nhân của ta.” Nhận được ánh mắt cực kỳ hâm mộ từ những kẻ cùng giới khác.

Nhưng hấn sao vậy? Lo lắng như rắn nước trườn trong lòng sông đen ngòm, lặng yên không một tiếng động.

Ta tập trung tinh thần, nhắm chặt hai mắt, cố gắng cảm nhận tâm niệm của hấn.

Trong bóng đêm trước mắt, dần dần hiện ra đôi câu vài lời, từng tiếng mơ hồ ngắt quãng. Sao có thể. Thật không. Đạo sĩ. Yêu khí quán thân. Tinh mạng khó giữ. Là thật ư. Đạo sĩ. Sắp chết đến nơi. Mỹ nhân. Yêu quái. Không thể nào. Không thể nào. Những tiếng rời rạc nhấp nhô trầm bổng, rối loạn khó nghe. Con rắn nước kia cuộn thành một vòng, vẩy ánh lên tia sáng kỳ lạ.

Ta không hiểu. Chẳng lẽ có người gièm pha với hấn? Đạo sĩ gì? Chẳng lẽ có người phát hiện ra, rồi tiết lộ bí mật của ta?

Ta hít một hơi thật sâu, cố sức lắng đọng tâm tư hấn. Rối loạn như ma.

Chỉ cảm thấy cảm giác này ngày càng mạnh mẽ, ngày càng dâng trào, giống như quái thú từng bước tiếp cận, phả ra hơi thở.

Nổi khiếp đảm từ trên trời giáng xuống, trùm lấy ta.

Rốt cuộc là làm sao?

Bất thành linh, sự sợ hãi như cung đàn kéo căng, không thể nhẫn nhịn nữa, ta phát ra tiếng kêu the thé.

Đột nhiên mờ mắt,

Ngoài cửa sổ. Trên chóp tường. Là hấn.

Hấn ở đó, hấn thấy ta.

... Bộ dáng không khoác da vẽ.

Ta không biết hấn biến mất khi nào. Nhưng ta vĩnh viễn cũng không quên được gương mặt hấn khi thấy ta.

Trời sụp đất nứt.

Ta kinh ngạc đứng tại chỗ. Không biết phải làm gì.

Cầm lấy một chiếc gương nhỏ trên mặt bàn, vừa đưa tới trước mặt, gương đã nứt tách một tiếng, vỡ tan thành trăm ngàn mảnh nhỏ, lá tả rơi xuống đất.

Mặt đất đầy vụn gương sắc, ta phải thu dọn.

Chậm chậm ngồi xuống, sờ soạng những mảnh vỡ nhỏ, nắm đầy hai tay, dùng sức nắm chặt.

Đau đớn thấu xương. Nhưng hai bàn tay khô héo của ta cũng chẳng rõ ra được một giọt máu.

Da vẽ lẳng lẳng để trên thư án. Ta ôm đầu ngồi xỏm xuống mặt đất đầy vụn gương.

Hoa trong gương trắng trong nước. Gương vỡ, không còn hoa nữa.

Sắc trời sẫm sẫm, ta đột nhiên đứng lên, vội vội vàng vàng mặc bộ da vẽ vào.

Nỗi nhớ quay quắt không thể kiềm chế. Mặc kệ thế nào, ta muốn nhìn hấn một cái.

Tóc tai bù xù, ta lao đảo chạy như điên qua phố xá lúc hoàng hôn. Người đi đường xôn xao nhìn theo.

Ta muốn nhìn hấn một lần nữa – người thân của ta, kẻ thù của ta, đầu tiên, duy nhất. Nhân thể phồn hoa đảo điên chớp lên trước mắt ta, trai thanh gái lịch, ta chẳng để vào mắt, ta chỉ muốn nhìn hấn một cái. Ta còn mang theo tam sinh tam thế yêu hận của hấn, mới kết thành nghiệt duyên sớm định kiếp này.

Ta chạy về phía nhà hấn.

Trời đã tối hẳn. Khoảng sân vẫn vắng lặng như vậy, lặng không một tiếng động.

Ta thấy rõ ràng, trên cửa phòng hắt treo một cây phát trần.

Ta nghe thấy ai đó đang cười, cười rất khó nghe, còn thê lương hơn khóc.

Hồi lâu mới phát hiện, hóa ra chính ta đang cười.

Tướng công, đạo sĩ kia cho chàng một cây phát trần trừ quỷ u.

Ta loạn trí đi đi lại lại trong sân. Mắt ta lóe ra ánh lửa, thấy rõ mọi thứ trong bóng đêm. Ta thấy hấn và mẫu thân, phu nhân đang trốn trong phòng, cuộn mình ở góc tường, run như cây sậy.

Ta đến gần căn phòng kia. Phát trần lóe ra kim quang, có phản chói mắt.

Hấn đột nhiên quỳ xuống, đập đầu lia lịa.

“Đại tiên, van xin ngài tha cho ta, van xin ngài, ta với ngài ngày xưa không oán, ngày nay không thù. Ngài buông tha cho ta đi.”

Ngày xưa không oán, ngày nay không thù. Ta ngửa mặt lên trời mà cười.

“Tướng công, thiếp đến đây, chỉ vì muốn thị hầu chàng, giúp chàng giặt áo nấu cơm, mài mực thêm hương.”

“Van xin ngài đồ đại tiên, đừng lại đây. Tha cho ta đi.”

Dung nhan tuấn tú của hấn vì sợ hãi mà méo mó, giọng nói cũng khàn khàn.

Hấn gọi ta là đại tiên, hấn muốn ta tha cho hấn.

Nam nhân ta yêu, phu quân ta phó thác cả đời, quỳ dưới đất đập đầu với ta, trán toạc da, máu chảy đỏ thẫm.

“Ta sẽ đối tốt với nàng cả đời. Nàng yên tâm.”

“Nàng là Phượng nhi của ta, là tâm can của ta. Sao ta lại không cần nàng chứ. Ta rất cần nàng.”

“Nhưng ta muốn nàng ở cạnh ta cơ, Phượng nhi.”

“Đại tiên, van xin ngài tha cho ta.”

Ta yêu hấn tha thiết như vậy. Chỉ cần một câu nói của hấn, ta nguyện ý vì hấn làm bất cứ chuyện gì. Hấn là chỗ dựa cả đời của ta, mà nay lại liều mình hướng về phía ta đập đầu, xin ta đừng tới gần hấn.

Dương thế và ta vốn không còn liên hệ. Chỉ có hấn là người thân duy nhất.

Nhưng ta không phải người thân của hấn.

Người thân của hấn đều đang bên cạnh hấn, đồng lòng ngăn cản ác quỷ.

“Đại tiên, xin ngài tha cho tướng công của ta. Nhà chúng ta cảm kích ngài một đời một kiếp.” Phu nhân cũng quỳ xuống. Ta nhìn nàng.

Nàng mới là người thân của hấn. Thê tử kết tóc trăm năm. Cùng chung họa nạn.

Họa nạn là ta.

Một trăm bốn mươi bảy năm trước hấn cướp đi tính mạng ta, lấy đi trái tim ta.

“Diêm Vương, Trương Luân kia moi tim của tiểu nữ, tiểu nữ muốn hấn trả lại.”

Hồi ức trong điện Diêm La, dần dần ủa về.

Trước mắt ta hiện lên dáng ngủ ngọt ngào của hấn. Ta nhẹ nhàng ôm hấn. Ta không muốn báo thù, ta không muốn báo thù, khoảnh khắc đó ta tình nguyện vĩnh viễn không siêu sinh.

“Đại tiên, van xin ngài tha cho tướng công của ta.”

Ta bỗng nhiên giác ngộ, từ lúc mặc da vẽ đi trên con đường mòn ở bãi tha ma gặp hấn, cho đến hôm nay, là tròn một tháng.

Hơn một trăm năm trước lần đầu tiên hấn thấy ta ở phòng khách phía Tây, cho đến đêm hấn dùng dao đâm vào ngực ta, chẳng phải cũng đúng một tháng.

sao?

Chữ đỏ trên sổ sinh tử viết: Kiếp thứ ba của Trương Luân phải trả Tần Tử Phụng một trái tim người.

Lẽ trời thật công bằng. Hắn phải trả ta một trái tim, mà ta phải trả hắn một tháng tương tư khổ.

Cuồng phong nổi lên cuốn lá rụng, rền rĩ trong tiểu viện.

Ta vô lực cười thảm. Ta đã không còn muốn báo thù, ta chỉ muốn cùng hắn làm một cặp vợ chồng bình thường, thế nhưng không thể.

“Người thật sự không muốn làm người, tình nguyện làm một ác quỷ? Người không hối hận?”

“Không hối hận.”

“Nếu người không thể lấy lại trái tim nguyên vẹn, người vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

“Tiểu nữ tình nguyện. Tiểu nữ nhất định phải báo thù.”

Đoạn đối thoại trên điện Diêm La. Hóa ra những lời đã nói ra, không thể nuốt lại được.

Nhân quả xoay chuyển, con người chẳng qua chỉ là hạt bụi nhỏ trong lòng bàn tay của số mệnh.

Không có thứ tồn tại nào gọi là tự chủ.

Móng vuốt dài ba tấc bỗng nhiên vuron ra.

Ta đi vào căn phòng hắn đang ở. Rút phát trần ra, bóp nát thành mảnh nhỏ.

Khoảnh khắc vỡ vụn, kim quang từ phát trần đâm vào mắt ta. Dòng máu tươi từ trong hốc mắt chậm chậm lăn xuống.

Ta đã vì hắn, rơi xuống giọt máu cuối cùng còn sót lại.

Chỉ còn hắc ám vô tận.

Ta phá cửa đi vào, bước thẳng đến trước mặt hắn.

Vuốt sắc xuyên ngực, xé da xé thịt, tia máu ấm áp văng đầy lên mặt và cổ ta. Ta cảm nhận được ý niệm cuối cùng trong lòng hắn, chính là: Vì sao lại như thế.

Hắn không hiểu. Cho đến lúc chết hắn cũng không hiểu.

Tâm niệm của hắn lụi tàn.

Tất cả đã chấm dứt. Lời truyền bằng bút đỏ trong sổ sinh tử từ trăm năm trước cuối cùng đã được thực hiện.

Lúc giết hắn, ta không nhìn hắn.

Trong sự hỗn loạn, duyên tàn nghiệt tận.

Sờ soạng trái tim vốn thuộc về ta trong ngực hắn, hình như vẫn đang động đập. Ấm áp, mềm mại. A, có tim thật tốt.

Nhẹ nhàng móc nó ra. Nó ngoan ngoãn nằm trên lòng bàn tay ta.

Ta nở nụ cười.

Tiếng gió gào thét bên tai. Trong bóng tối đen kịt trước mắt, ta nhìn thấy, từng chút một, như mây rê trắng tờ... phủ Thái Nguyên, sau nha môn, phòng khách phía Tây. Một buổi trưa hè oi ả. Tiểu thư mặc áo đơn màu hồng đào, thiếu niên tuấn tú kia đi qua, ánh mắt lén lút nhìn sang... quạt tròn lụa trắng, che khuất gương mặt thẹn thùng.

Hoàn.

---

[1] Trích trong bài “Nhiễm nhiễm cô sinh trúc”.

[2] Điềm giáng thần: Tô môi đỏ.

*

P.S. Vâng, kiếp trước thì bệnh hoạn, kiếp này thì khốn nạn. Chỉ thương thay nữ chính còn quá non nớt, tâm hồn vẫn là của một thiếu nữ khuê phòng, sa chân vào lưới tình. Nhưng xét cho cùng, kết thúc cũng hợp lý, nếu điều nữ chính giác ngộ là đúng, vậy coi như trả lại cho Trương Luân một tháng tương tư, lấy lại trái tim mình, từ nay không ai nợ ai, nàng có thể đầu thai, quên hết mọi chuyện. Chứ sống mãi dưới lớp da vẽ, chờ từng kiếp đầu thai của cái thằng Vương tướng công (khốn nạn) thì còn thảm hơn.

Mình edit truyện này vì rất thích giọng văn của tác giả. Tiểu Thanh viết hay (edit nhìn toàn thơ vs thần nhìn muốn rót nước mắt luôn), nội dung lạ, độ dài vừa phải, mỗi tội không ngược không vui, đã ngược thì chớ còn SE toàn tập, thành thử mình chỉ dám xó rớ một bộ thôi. ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Họa Bì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.